

Arrest

nr. 188 773 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 12 januari 2017 als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partijen op 14 december 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOURADIAN, die *loco* advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, komen op 4 maart 2015 België binnen en vragen op 9 maart 2015 asiel aan. Op 13 mei 2015 beslist de Commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 154 824 van 20 oktober 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het door de eerste verzoeker tegen de ten aanzien van hem genomen beslissing ingestelde beroep.

1.2. Op 21 mei 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

1.3. Op 2 november 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 18 maart 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 15 juli 2016 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 28 november 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 14 december 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.07.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.11.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan D. A. (...) te willen overhandigen.

(…)”

1.5. Op 28 november 2016 wordt tevens aan de eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de eerste verzoeker ter kennis wordt gebracht op 14 december 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De heer, die verklaart te heten:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in zijn asielprocedure op 04.03.2015 het grondgebied te hebben betreden. Op 22.10.2015 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

(...)

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.03.2016, hem ter kennis gebracht op 19.04.2016.

(...)"

1.6. Op 28 november 2016 wordt tevens aan de tweede verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de derde bestreden beslissing, die aan de tweede verzoekster ter kennis wordt gebracht op 14 december 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

+ Enfants/kinderen:

(...)

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

(...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 04.03.2015 het grondgebied te hebben betreden. Op 13.05.2015 werd haar asielprocedure afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het CGVS. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

(...)

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.03.2016, haar betekend op 19.04.2016.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechte belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van deze beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

2.1.2. Er wordt evenwel op gewezen dat artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekende partijen, zoals zij in hun synthesememorie terecht opmerken, in hun eerste middel een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) hebben aangevoerd. Door te stellen dat *"uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen"*, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

2.2.1. In een tweede exceptie in haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij nog op dat de tweede en de derde bestreden beslissing een herhaald bevel betreffen omdat aan de verzoekende partijen reeds op 18 maart 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven.

2.2.2. Het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven sluit de verzoekende partijen evenwel niet uit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel. Het betreft hier in het bijzonder twee bevelen om onmiddellijk na de kennisgeving het grondgebied te verlaten, waarbij aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het betreft aldus andere bevelen met andere rechtsgevolgen dan de eerdere bevelen van 18 maart 2016. Voorts kan worden opgemerkt dat de situatie van de verzoekende partijen kan geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

2.3. De Raad merkt ambtshalve op dat de dochter van de verzoekende partijen niet over het vereiste persoonlijke belang beschikt bij het beroep tot nietigverklaring, in zoverre dit gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het op 14 december 2016 aan de eerste verzoeker ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Er is sprake van een persoonlijk belang als de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing bevindt. Er moet een voldoende geïndividualiseerd verband bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf (*cf.* RvS 8 april 2011, nr. 212.579).

Te dezen dient te worden vastgesteld dat het beroep werd ingediend door de verzoekende partijen in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige dochter. Echter, niet de dochter van de verzoekende partijen, maar de eerste verzoeker vormt de adressant van de tweede bestreden beslissing. Aangezien de tweede bestreden beslissing niet gericht is tot de dochter van de verzoekende partijen, in wiens naam het beroep tot nietigverklaring is ingediend, maar betrekking heeft op haar vader – die echter niet in eigen naam voorliggend beroep heeft ingediend –, beschikt de dochter van de verzoekende partijen, niet over het vereiste persoonlijke belang om een beroep tot nietigverklaring in haar naam te laten indienen.

Het beroep is, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk bij gebrek aan persoonlijk belang.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste en de derde bestreden beslissing

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een eerste middel van hun synthesememorie voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt samengevat:

“Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen;

Noch in de bestreden beslissing, noch in het advies van de arts-advies noch in de nota met opmerkingen wordt gemotiveerd waarom de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en waarom de aandoening niet ernstig is en dat noch in de bestreden beslissing, noch in het advies van de arts-adviseur wordt gemotiveerd “dat er adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst”;

Uit de stukken, die door verzoekers bij de aanvraag om medische regularisatie werden gevoegd en die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat de diagnose van A. (...) in België werd gevonden en dat zij hier naast de kinesitherapie die drie keer per week voorzien is ook bobath-schoenen moet dragen;

Er blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing dd. 28.11.2016, noch uit het medisch advies van de arts-adviseur van 25.11.2016 dat werd onderzocht of een dergelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van oorsprong in de betekenis van artikel 9ter Vw en artikel 3 E.V.R.M terwijl dat verzoekers duidelijk aangeven dat de diagnose in het land van oorsprong niet kon worden gevonden en dat de behandeling niet voor handen is.

Om verzoekers te machtigen tot verblijf dient gewezen te worden op de nood aan strikte medische opvolging. De gedwongen terugkeer betekent op zich al een stopzetting van een noodzakelijke medische behandeling en aldus een schending van het verbod op onmenselijke behandeling, zoals vastgesteld in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, wat de Raad van State en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens al meermaals bevestigden.

Dit zijn dus geen blote beweringen maar vaststellingen op basis van het medisch dossier.

Er is een risico op overlijden indien zij niet behandeld wordt en in het land van oorsprong is er geen behandeling voorhanden;

Bovendien behoort A. (...) tot een etnische minderheid waardoor zij in NIS, waar zij doorverwezen werd, niet kan worden behandeld (zie daarvoor Hof voor de Rechten van de Mens 28.02.2008, Saadi / Italië, § 132);

Er wordt zelfs niet gemotiveerd hoe verwerende partij tot de conclusie komt dat de aandoening van verzoeker niet van direct levensbedreigende aard is.

De Raad dient vast te stellen dat bovenvermelde stukken niet onderzocht werden en dat de bestreden beslissing bijgevolg niet op de juiste feitelijke gegevens is gebaseerd en bijgevolg op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen;

Er blijkt niet dat de arts-adviseur zich daadwerkelijk heeft gebogen over de medische problematiek zoals aangehaald in de stukken van verzoeker;

In casu is het leven van de dochter van verzoekers, A. D. (...), in groot gevaar;

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota voorhoudt, betekent de beoordelingsvrijheid van de arts-adviseur immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18.09.2013, nr. 224.723).

Nu een voldoende feitelijke grondslag in casu ontbreekt, dient op dit punt bijgevolg een schending van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld;

Het middel is in die mate ernstig;"

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- De Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,*
- artikel 3 EVRM.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat er niet correct zou zijn gemotiveerd in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. de diagnose van A. (...) werd gevonden en België en zij dient naast de kinesitherapie ook bobath-schoenen te dragen, en ook gespecialiseerd onderwijs te volgen: er is nood aan strikte medische opvolging.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk is.

*Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
“(…)” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).*

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris de medische stukken van verzoekende partij overgemaakt aan de arts-adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekende partij ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft het medisch getuigschrift dat verzoekende partij heeft voorgelegd bij de aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekende partij ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies van 25.11.2016 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

- bij het kind werd een postnatale verlamming en een motorische en functionele achterstand vastgesteld bij de geboorte,*
- er dient kinesithérapie te worden gevolgd,*
- over het algemeen gezien heeft het kind een goede gezondheid en is het kind zelden ziek,*
- het betreft een chronische aandoening,*
- er is geen vereiste van een dringende medische behandeling,*
- er is geen sprake van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit,*
- er is geen sprake van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.*

Gezien het gaat om een chronische aandoening, kon de arts-adviseur terecht vaststellen dat er geen dringende medische behandeling aan de orde is. De verwijzing naar kinesithérapie, bobath-schoenen en gespecialiseerd onderwijs zijn niet van die aard dat zij als een dringende behandeling kunnen worden beschouwd.

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de tweede aanvraag van verzoekende partij geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Zie in die zin:

“Er dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Verzoekster laat na de motivering van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar het door haar voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is en het advies van de ambtenaar-geneesheer bijna “misdadig” vindt, volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In de mate dat verzoekster het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer vraagt zij om een nieuwe beoordeling van haar medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.

Waar verzoekster loutere kritiek levert op het advies van de ambtenaar-geneesheer en zich beperkt tot het opnieuw verwijzen naar de voorgelegde medische stukken, slaagt verzoekster niet in om aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer het voorgelegde medisch standaard getuigschrift steunend op een foutieve feitenvinding of op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld, noch dat de ambtenaar-geneesheer het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft miskend.

Eveneens toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskening van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot de bestreden beslissing is gekomen.” (R.v.V. nr. 107.491 van 29 juli 2013)

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.” Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. » (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

“Uit het loutere gegeven dat de behandelende arts de aandoeningen als ernstig kenmerkte blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer — die als enige een toetsing doorvoerde van de aandoeningen zoals deze voorlagen aan het artikel 9ter, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet — foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat deze aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in voormelde bepaling. Het enkele gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een andere mening zou zijn toegedaan dan de behandelende arts is daarnaast ook onvoldoende om hiertoe te kunnen besluiten.

Ook door te wijzen op de duur van de behandeling, het gegeven dat de aandoening niet of moeilijk geneesbaar is, het gegeven dat er sprake is van een risico op zelfdoding, het gegeven dat hij vijf soorten medicatie neemt en het gegeven dat de opvolging dient plaats te vinden in een beveiligde en gespecialiseerde omgeving, toont verzoeker nog niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn appreciatie van de aangevoerde aandoeningen — die aan de basis ligt van de bestreden beslissing — kennelijk onredelijk is en dat deze arts verkeerdelijk besloot dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt kennelijk geen ziektes zijn zoals gedefinieerd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen in bepaalde gevallen een aanduiding vormen van de ernst van een aandoening, doch zijn op zichzelf niet noodzakelijkerwijze voldoende om te kunnen besluiten tot een voldoende ernst in de zin van deze wetsbepaling. Louter ten overvloede wijst de Raad er in dit verband ook op dat het feit dat een persoon in de toekomst eventueel zelfmoord zou kunnen plegen niet noodzakelijk leidt tot de conclusie dat deze persoon een aandoening heeft die actueel levensbedreigend is of een weerslag heeft op zijn fysieke integriteit.

De Raad wijst er verder op dat op de ambtenaar-geneesheer geen verplichting rust om de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst of verblijf te onderzoeken indien reeds is vastgesteld dat de aangevoerde aandoeningen niet voldoende ernstig zijn en kennelijk niet beantwoorden aan aandoeningen in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede stelt de Raad daarnaast ook vast dat verzoeker zelf op geen enkele wijze aantoonst dat als gevolg van de bestreden beslissing zijn behandeling zal worden stopgezet of dat hij in zijn herkomstland geen adequate behandeling en opvang kan genieten.

[...] Het komt enkel aan de ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of hij een medisch onderzoek dient door te voeren of een bijkomend advies dient te vragen om een medisch advies te kunnen verstrekken. Aangezien de ambtenaar-geneesheer de medische problemen waaraan verzoeker lijdt op zich niet in vraag stelt, kan niet worden vastgesteld dat er op hem een verplichting rustte om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen of een bijkomende advies te vragen (cf. Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35).” (R.v.V. nr. 91.685 dd. 19 november 2012)

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een kennelijk onredelijk beslissing hebben genomen.

Verweerder stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer die werd aangesteld om een advies te verstrekken omtrent de vraag of de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst oordeelde dat dit niet het geval was. Hij stelde hierbij uitdrukkelijk dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt niet kan doen besluiten dat er actueel een reëel risico bestaat voor het leven of fysieke integriteit van verzoekende partij en benadrukte ook dat de afwezigheid van een medicamenteuze behandeling voor het

gezondheidsprobleem van verzoekende partij in het thuisland geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

In zoverre door verzoekende partij kritiek wordt geuit op het feit dat de arts-adviseur een niet conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet advies heeft opgesteld, en niet alle hypothesen van artikel 9ter zouden zijn behandeld, dient verweerder op te merken dat de kritiek van verzoekende partij niet afgestemd is op de in casu bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar deze stelt dat de ambtenaar-geneesheer zich louter heeft beperkt tot het onderzoek of zijn medische problemen direct levensbedreigend, kritiek of vergevorderd zijn.

Zie in die zin:

“In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, houdt de arts-adviseur zich met deze beoordeling wel degelijk aan de aan hem toevertrouwde opdracht van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet dat stelt dat “De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, (...) en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) die daaromtrent een advies verschaft.” De arts-adviseur concludeert dat er geen sprake is van een aandoening “die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.” Er wordt dus wel degelijk geantwoord op de vraag of de chronische hepatitis C (thans) een ziekte is die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 120 493 van 13 maart 2014)

Tevens moet worden geduïd dat wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitsprekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt immers niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

De arts-adviseur heeft in casu vastgesteld dat er geen dringende medische behandeling noodzakelijk is voor verzoekende partij: de kinesitherapie werd niet als dringen aanzien en het betreft een chronische aandoening die door middel van kinesitherapie niet kan worden verholpen.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de nieuwbrieven van op de website Vreemdelingenrecht be en rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Aangezien verzoekende partij niet aantoonde dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet op een zorgvuldige wijze is tot stand gekomen, kan zij niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend door de bestreden beslissing te baseren op dit advies.

In antwoord op de door verzoekende partij geponeerde schending van art. 3 EVRM, laat verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu:

- verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt,
- de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, dewelke definitief werd verworpen: uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt overigens niet dat Albanezen door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden: over de verklaringen van verzoekende partij worden ook een aantal bedenkingen geuit door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is nu “(u)it het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.11.2016 (zie gesloten omslag in bijlage) (...) kennelijk niet (blijkt) dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft”. In het genoemd advies van de arts-adviseur van 25 november 2016, dat onder gesloten omslag samen met de eerste bestreden beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt toegelicht dat uit de voorgelegde standaard medische getuigschriften en bijlagen blijkt dat bij de geboorte van de dochter van de verzoekende partijen in Servië een postnatale verlamming en een motorische en functionele achterstand werd vastgesteld waarvoor kinesithérapie gevolgd moet worden en dat het kind verder over het algemeen gezien een goede gezondheid heeft en zelden ziek is. De arts-adviseur oordeelt dat het een chronische aandoening betreft en dat de toestand van het kind geen dringende medische behandeling vereist. Hij besluit hieruit dat “er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico

inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft”.

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat noch in de eerste bestreden beslissing, noch in het advies van de arts-adviseur gemotiveerd wordt waarom de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en waarom de aandoening niet ernstig is en dat noch in de eerste bestreden beslissing, noch in het advies van de arts-adviseur wordt gemotiveerd dat er adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst, terwijl uit de voorgelegde stukken blijkt dat hun dochter drie keer per week kinesithérapie moet volgen en ook “bobath-schoenen” moet dragen.

Uit de summier motivering in het medisch advies van de arts-adviseur van 25 november 2016 blijkt inderdaad niet waarom niet is nagegaan of de voorgeschreven kinesithérapie beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Het is immers niet duidelijk hoe de loutere vaststellingen dat de dochter van de verzoekende partijen een chronische aandoening heeft en dat haar toestand “*dan ook geen dringende medische behandeling (vereist)*”, ertoe leidt dat “*er kennelijk geen sprake is van een ziekte die (...) een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft*”. Chronische aandoeningen zijn immers niet uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en er wordt bovendien niet ingezien waarom de loutere omstandigheid dat de voor de dochter van de verzoekende partijen voorgeschreven behandeling, *in casu* kinesithérapie, niet dringend vereist is, het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft zou uitsluiten. Het is in deze omstandigheden dan ook niet mogelijk voor de verzoekende partijen om hun rechtsmiddelen met voldoende kennis van zaken aan te wenden tegen de eerste bestreden beslissing die volledig gesteund is op het medisch advies van de arts-adviseur van 25 november 2016.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt aangenomen.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Waar zij opmerkt dat de verzoekende partijen in het inleidend verzoekschrift niet enkel inhoudelijke kritiek geven, maar er ook in slagen de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, dient te worden aangegeven dat hieruit niet kan worden afgeleid dat een draagkrachtige motivering werd voorzien. Het loutere feit dat de verzoekende partijen ervan blijk geven de motieven van de eerste bestreden beslissing te kennen, brengt niet met zich mee dat deze motieven afdoende zijn en dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij hun kritiek dat de motivering niet afdoende is.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, kan in het medisch advies van de arts-adviseur van 25 november 2016 nergens worden gelezen dat deze benadrukte “*dat de afwezigheid van een medicamenteuze behandeling voor het gezondheidsprobleem van verzoekende partij in het thuisland geen aanleiding kan geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling*”.

Waar de verwerende partij duidt dat “*wanneer een controlearts vaststelt dat de medische problematiek die door een vreemdeling wordt ingeroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd van die aard is dat het feit dat deze vreemdeling in zijn land van herkomst eventueel niet zou kunnen beschikken over de medicatie die hij in België gebruikt geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat deze vreemdeling in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend kan worden beschouwd, het niet vereist is dat de controlearts zich nog uitsprekt over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in het land van herkomst van deze vreemdeling*”, wordt er op gewezen dat *in casu* wordt vastgesteld dat uit de motieven in het medisch advies van de arts-adviseur van 25 november 2016 niet (afdoende) blijkt waarom de arts-adviseur niet is nagegaan of de voorgeschreven kinesithérapie beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Indien de arts-adviseur de mening is toegedaan dat de ingeroepen medische problematiek van die aard is dat het feit dat de dochter van de verzoekende partijen in haar land van herkomst niet zou kunnen beschikken over de voor haar door haar behandelend arts noodzakelijk geachte kinesithérapie geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat zij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, dan

dient hij hiervoor in zijn advies de redenen op te geven die toelaten te begrijpen waarom hij deze mening is toegedaan, wat zoals hierboven reeds werd uiteengezet niet het geval is.

Waar de verwerende partij opmerkt dat het *“een chronische aandoening (betreft) die door middel van kinesitherapie niet kan worden verholpen”*, voegt zij *a posteriori* motieven toe aan het advies van de arts-adviseur en de eerste bestreden beslissing. Bovendien is voor artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de adequate behandeling leidt tot een volledig verdwijnen van de ziekte.

Ten slotte doen ook de door de verwerende partij aangevoerde citaten uit arresten die door de Raad werden gevelde in zaken waar de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn met deze in de voorliggende zaak geen afbreuk aan al het voorgaande.

3.3.3. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

3.3.4. Nu werd vastgesteld dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing (en het advies waarnaar in deze beslissing wordt verwezen) niet blijkt waarom niet is nagegaan of de voor de dochter van de verzoekende partijen voorgeschreven kinesitherapie beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en het ten aanzien van de tweede verzoekster en haar dochter genomen bevel om het grondgebied te verlaten geen overwegingen bevat inzake de gezondheidstoestand van de dochter van de verzoekende partijen, kan in de huidige stand van het geding de in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet worden uitgesloten.

Het eerste middel is ook gegrond in de mate dat het gericht is tegen de derde bestreden beslissing, dit is het op 14 december 2016 aan de tweede verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

Bovendien blijkt uit de redactie van de derde bestreden beslissing dat deze beslissing is afgeleverd in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing en anderzijds het ten aanzien van de tweede verzoekster genomen bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing dient vernietigd te worden, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de derde bestreden beslissing hoe dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt (*i.e.* de eerste bestreden beslissing) en de aan de tweede verzoekster ter kennis gebrachte beslissing van 28 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (*i.e.* de derde bestreden beslissing) worden vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre het gericht is tegen de aan de eerste verzoeker ter kennis gebrachte beslissing 28 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (*i.e.* de tweede bestreden beslissing).

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN